

organ for efterfølgende at kunne konstatere, at det reagerer man en del steder overhovedet ikke på? Kan man blive ved med at leve med det?

Jeg ved godt, at tålmodighed er en klassisk dyd, men kan det ikke også blive for meget. Man udsteder en vejledning med den hensigt at få ændret verden på det her punkt, og så kan man konstatere, at det efterlever man så fint nogle steder, mens man andre steder opfører sig, som om vejledningen aldrig var kommet. Kan man blive ved med at leve med det?

Jeg tror oven i købet, vi står ved et punkt, hvor udviklingen fremover kan blive endnu værre. Vi står ved et punkt, hvor antallet af elever i folkeskolen vil stige. Vi har været i den modsatte situation, hvor elevtallet i folkeskolen faldt. Det vil sige, at presset mod at stuve flere børn sammen på mindre plads bliver større i de kommende år, end det har været nu.

Det er derfor, det er vores opfattelse i SF, at vi er nødt til at gå ind og sikre, at forholdene bliver, så vi kan være det bekendt. Det er derfor, vi er kommet med det forslag.

Jeg opfattede i øvrigt undervisningsministerens tale som det, man vel kan karakterisere som et imødekommende afslag, et imødekommende afslag. Sådan opfattede jeg også den socialdemokratiske ordførers tale, et imødekommende afslag. Igen synes jeg, at det er en dyd at være meget tålmodig, men vi kan jo ikke blive ved. Vi kan jo ikke blive ved med at mødes, men vi vil blive ved og konstaterer hver gang, at nu blev det så et stykke dårligere.

Derfor vil jeg godt spørge undervisningsministeren direkte: Vil undervisningsministeren lave en undersøgelse? Hvis den undersøgelse konkluderer, at mine påstande er korrekte, nemlig at der samlet bliver stadig flere børn på stadig mindre plads, og at man ser stort på ministerens vejledning om forældrebetaling, om fripladser, vil ministeren så overveje et lovindgreb på det tidspunkt, eller hvilket virkemiddel vil ministeren i øvrigt kunne betjene sig af? Vi kan vel ikke blive ved med bare at mødes en gang årligt og konstatere, at tingene ikke fungerer, som vi gerne så.

Jeg skal så knytte nogle enkelte kommentarer til øvrige ordførere.

Jeg skal sige til hr. Frank Dahlgaard, der karakteriserede oplægget som et sæt af gode tanker – det kvitterer jeg selvfølgelig for, og som opfatter det som et kommunalt anliggende, man ikke skal blande sig i, på linje med hr. Jan

Køpke Christensen og i øvrigt også på linje med hr. Poul Nødgaard, som i øvrigt nævnte min fremtrædende fortid i kommunen. Det takker jeg selvfølgelig for.

Men jeg skal sige, at også dengang var jeg tilhænger af en form for decentralisering, der foregik på den civiliserede måde, at der var nogle mindstekrav, man skulle bevæge sig inden for. Jeg har ikke konverteret standpunkt, selv om jeg har konverteret forum. Det har altid været min opfattelse, at man skulle beskytte specielt svage individer, i det her tilfælde børn, for at sikre de gode intentioner, som alle har, men som man så bare ikke vil gøre noget ved.

Hr. Frank Dahlgaard sagde, at det bliver dyrt. Det er jeg enig i. Det koster penge at lave bedre forhold også for børn, og det synes jeg at man skal stå ved.

Hr. Køpke Christensen var i princippet enig i forslaget, men mente, at vi vidste bedre end kommunerne. Nu er det jo sådan, at mange forslag, der stilles her i Folketinget, formentlig er inspireret af henvendelser udefra. Det her forslag har den karakter, at det er inspireret af en række henvendelser også fra SF-kommunalpolitikere. Hr. Køpke Christensen antydede, at der var en modsætning mellem, hvad SF's byrådsmedlemmer ville, og hvad vi gjorde i Folketinget. Jeg kan berolige hr. Jan Køpke med, at den modsætning ikke eksisterer, fordi der er enighed i SF om, at decentraliseringens ramme er, at det skal foregå, hvor man beskytter svage mindretal.

Hr. Køpke stillede også det mere filosofiske spørgsmål: Hvad er en uddannet person? Hos os er det en person med en uddannelse.

Jeg skal så kvittere for støtten fra hr. Bruno Jerup, men vil godt runde af med at sige, at jeg synes, vi på et tidspunkt i enhver diskussion når et punkt, hvor vi ikke bare kan blive ved med at gentage de samme sætninger. Jeg synes, at vi indtil nu har gjort det meget på SFO-området, og mit afsluttende spørgsmål til undervisningsministeren er derfor:

Vil undervisningsministeren foranstalte denne undersøgelse af forholdene, der bekræfter, om de bevæger sig frem eller tilbage i standard? Vil ministeren, hvis de bevæger sig tilbage, så anvende nogle virkemidler, der sikrer, at de her forhold kommer på plads? Jeg har forstået, at man ikke vil være med til en lovgivning om det. Jeg efterlyser gerne andre virkemidler, jeg har bare lidt svært ved at se, hvilke andre virke-